

0,50

5-7

Kaina 30 centų.

II metai.

1924 m.

Balandis-Gegužis.

SKAUTŲ AIDAS

—= Mėnesinis Skautų laikraštis =—

5(13) №

126808

Nuo balandžio 15 dienos

„RYTAS“

**Virsta didžiausiu laikraščiu
Lietuvoje,**

padidindamas du kartu savo formatą,
išeina 7 valandą ryto. Savo skaitytojams Kaune
pristatoma į namus. Kaina lieka po senovei.

Pusryčiams duoda tas žinias, kurios kituose
laikraščiuose pasirodo tik dieną.

**Valdžios ir biznio įstaigos skel-
biasi be išimties.**

Apsipažinti „RYTAS“ siunčiams kiekvienam, kas
laiške prideda 25 centų pašto markę.

SKAUTŲ AIDAS

Išleistas šv. JURGIO šventei pamynėti.

Nr. 5 (13). 1924 m. Balandžio 23 d. II metai.

Sveikiname
visus Lietuvos skautus
su šv. Jurgio švente,
linkėdami pasiekti Jojo skais-
čios dvasios, tvirtos
valios ir kilnaus
riteringumo.

L. Sk. Asociacija.

126808

Sveikinu Brolius ir Sesutes skautus ŠV. JURGIO DIENOJE, linkėdamas pasiekti to šv. Riteriaus idealų ir kilnios skautiškos brolybės!

L. S. Šefas Dr. Alekna.

Riteriškumas

Viduramžiuose riteriais vadinosi tam tikras laisvųjų žmonių, lyg dvarininkų, luomas, turėjęs didesnių teisių, bet ir pareigų ne tik savo kraštui nuo priešų ginti, bet užtarti silpniesiems ir skriaudžiamiesiems visu savo sielos kilnumu, vengiant net savo priešui žiaurumo.

Žinoma ne visados riteriams pavykdavo savo idealai įkūnyti gyvenime, — bet vis tik jie paliko mums pačią riteriškumo idėją — dvasią, skautams labai įsidėmėtiną.

Čia pabrėžiu, kad nemanau skautų stumti atgal į viduramžius — svarbu čia man iškelti, kaip sakiau, pati amžina savo kilnumo ir grožė riteriškumo dvasia, kuri taip svarbią vietą užima Baden Powell'io sistemoje.

Neaprašinėsiu todėl čia visų riteriškų papročių ir apeigų su iškilmingu priėmimu į riterius, — yra tai istorijos dalykas. Svarbu man čia yra pareikšti, kad kiekvienas skautas gali atsižymėti riteriškumu. Kaip ta ypatybė reiškiasi?

Riteriškas žmogus yra tas, kursai pripažįsta ir gerbia kitame žmoguje visa tai, kas yra jame dora, kilnu, užtaria silpnus ir skriaudžiamus, įeina į kito žmogaus padėtį ir savo jautrumu vengia visa to, kas gali kitam suteikti skausmo, nemalonumo. Bet draug su tuo yra pasiryžęs stoti į kovą su tiesa ir yra griežtai ištikimas duotajam savo garbės žodžiui.

Tas riteriškumas gali pasireikšti todėl kasdieniame gyvenime ir net žaidimuose: nugalėtasis nepyksta, bet pirmas sveikina nugalėtoją, pastarasis gi iš savo pusės nemažina savo simpatijos nugalėtojui.

Riteriškumo dvasios nesupranta tas, kursai greit išsiveidžia, asmeniniai rodydamas tuo tik savo nesveiką savimylą. Nebus tikrai riteriškas ir tas, kursai išoriniai yra „galantais“ t. y. nepaprastai mandagus santykiuose su kita lytimi, vidujiniai negerbdamas moters ir nevengdamas dviprasmių žodžių ir minčių.

Kaip matome, riteriškumas yra daugiau vyriškoji dorybė. Bet ir iš moters pusės atitinkamos ypatybės gali reikštis pamilimu visa to, kas yra kilnu, gražu: gerbti visa tai, kas palaiko gyvybę, atjausti kiekvieną vargą ir skausmą, neprileisti savo akyvaizdoj nieko piktinančio, nepadoraus, dviprasmio.

Žodžiu, čia gali reikštis ta tikrojo moteriškumo jėga, kuri savo vidujiniu sielos švarumu ir kilnumu veikia tobulinančiai visose gyvenimo apylostovose.

„Noblesse oblige“ (tark: noblės obliži) — sako prancūzai. Reiškia, kilnumas uždeda pareigų. Savaiame tad aišku, kad kilnus riteriškumas, bei skaistus moteriškumas gali būti palaikomi ir gyvenime vykunami vien tik atsimenant tas pareigas.

Kaip tad gera, kad tikrųjų riterių prototipas (pirmykštis pavyzdys). — Šv. Jurgis primena mums nuolat didelę riteriškumo reikšmę skautiškaame gyvenime.

Mžn.

Vyr. Skaut. Vsevolodas Šenbergas.

Vyriausias skautininkas Vsevolodas Šenbergas pradėjo darbuotis skautų organizacijoje jau 1915 m. spalio mėn 15 d. Maskvoje. Pradžioje įstojo į I-ąją Maskvos skautų dr-ę ir draugovėje buvo eiliniu skautu. Po dviejų mėn. nuo įstojimo dr-ėn, vienam skiltininkui išvykus iš dr-ės, jam buvo pavesta skiltis. 1916 m. vasarą dalyvavo Maskvos skautų stovykloje-instruktoriams. 1916 m. persikėlė Petrapilin ir ten darbavosi skautų eilėse.

Petrapily pastojo vėl eiliniu skautu, bet laike Kalėdų jau dalyvavo II-ame rusų skautybės darbuotojų suvažiavime, o 1917 m. sausio 5 d. gavo paskautininko vardą ir tapo paskirtas III Petrapilio dr-ės I-jo skyriaus viršininku.

Tais pačiais metais balandžio mėn. atsisakius dr-kui nuo pareigų, paėmė tos dr-ės vadovavimą ir balandžio mėn. 23 d. gavo skautininko vardą.

1917 m. vasaros metu buvo paskirtas II Petrapilio lauko darbų grupės viršininku, su kuria ir išbuvo visą vasarą Chersono gubernijoje. Grįžus Petrapilin jam buvo suteiktas rugsėjo mėn. vyresniojo skautininko vardas, ir jis tapo išrinktas nariu Petrapilio Tunto Štabo, kuriame ėjo išdininko pareigas, podraug eidamas III-čios dr-ės draugininko pareigas ligi pat išvykimo Lietuvon. 1918 m. rugsėjo mėn. išvykstant iš Rusijos, Petrapilio Tuntininko vice-admirolo Bastremo įsakymu, jam buvo suteiktas Tunto „Garbės Skauto“ vardas.

Vyr. Skaut. Šenbergas, be to, yra prisidėjęs prie skautybės išsivystimo

Pskove ir Rygoj, nors ne ilgai tose vietose teteko darbuotis.

Apie sukūrimą skautų organizacijos Lietuvoj Vyr. Skaut. turėjęs mintį dar tebebūdamas Petrapily, ir su mūsų Šefu Dr. Alekna buvo nusistačiusiu organizuoti L. S. P. Dr-ją.

Atvažiavus Kaunan vyr. skaut. Šenbergas, padedamas Petrapilio skaut. Faino ir pask. Michelino, organizavo I-ą draugovę Kaune (rusų) ir įėjo į kontaktą su p. Vaitkum ir panėle Šklinikyte, kurie organizavo draugovę „Saulės“ gimnazijoje Kaune (p. Vaitkus — berniukų, p-lė Šklinikytė — mergaičių). Tuo pačiu laiku, Vyr. Skaut. Šenbergui padedant, Dr. Alekna organizavo Skautų Paspirties Dr-ją.

Tais pat metais Vyr. Sk. Šenbergas pastojo Karo Aviacijos Mokyklon. Dėliai laiko stokos buvo priverstas pertraukti darbuotę dr-ėj —

padalinus ją tarp sk. Faino ir pask. Michelino. Dar 1919 m. organizavo Kauno Tuntą ir dėjo pastangų skautybės idėjai praplatinti Lietuvoje.

1920 m. Paspirties Dr-jos Tarybos jam buvo pavesta sudaryti Vyriausią Skautų Štabą ir eiti vyrausio skautininko pareigas, kurias ir tebeeina iki šiam laikui.

Praeitą vasarą suruošė vyresniųjų skautų stovyklą, patsai ja vadovaudamas.

Šiais metais gavo vyresniojo leitenanto laipsnį. Už pasižymėjimą fronto lakiojimuose gavo I laipsnio Vyties Kryžių su kardais ir nuo 1921 m. kovo mėnesio eina I-os Oro Eskadrilės Vado pareigas.

Vsevolodas Šenbergas

Lietuvos Skautų Asociacijai.

Įsakymas 2 N.

Šiauliai, 1924 m. Balandžio mėn. 15 d.

Skautybės nustatytais papročiais, balandžio mėn. 23 d., švenčiama iškilmingiausiai šių metų šv. Jurgio dieną. Tuntai ir draugovės privalo gražiausiai proflikti savo gramą kaip tat, aplinkybės leis*). Apart kitų ceremonijų, programoje būtinai privalo būti pamaldos, sveikinimai, tam tikri įsakymai, įžodis, parodos, žaidinimai ir kit. Todėl einant nustatyta tvarka po pamaldų, prieš pradedant kitas iškilmes, įsakau perskaityti sekančius tilpusius šiame įsakyme pasveikinimus ir nutarimus.

E. Vyr. Štabo V-ko pareigas
(pas.) Aloyzas Valušis.

L. S. A. Vyriausio Skautininko Nusprendimai.

1924 m. Balandžio m. 15 d.

§ 1.

Delei šiu metu balandžio m. 23 d. šventės, kiekvienam Tuntininkui suteikiu sekančią teisę: geriausia Tunto Skautui vieniems metams duoti „Tunto Garbės Skauto“ vardą iškilmingai atrišant mazelį ant peties kaspinėlio. Jo pareiga bus laikyti Tunto vėliava iškilmingiausiuose valandose, o jo draugoveinėsti tą vėliavą ir eiti priešaky kitų.

§ 2.

Panevėžio Tunto: 1) Tuntininkui skautininkui Kuprioniui Jonui už jo darbuotę ir Tunto organizavimą suteikiu vyresnio skautininko vardą. 2) I-os draugovės draugininkui pask. Šliažui Pauliui — suteikiu skautininko vardą. 3) I-os draugovės adjutantui Gabrėnui Alfonsui — suteikiu instruktoriaus vardą. 4) II-os merg. dr. draug. Petkevičiutei E. — suteikiu Vyr. skiltininkės vardą.

*) Ypating. aplinkybėms esant, šventės dieną galima nukelti į sekančią sekmadienį.

§ 3.

Šiaulių Tunto: 1) Tuntininkui kapitonui Kalmantavičiui už jo pasišventimą Tuntą organizuojant — suteikiu skautininko vardą. 2) Šiaulių tuntininkui tarpininkaujant suteikiu: Instruktorio vardus: — I-os „Mirgos“ draugovės draugininkei Veitaitei Aldonai ir I-os „Vytauto“ dr. draug. Lauciui Kaziui; Vyr. skiltininko vardus: — I-os „Mirgos“ dr. skiltininkei Jakubėnaitei Onai, III-os „Lapinių“ draugovės adjutantui Daniusevičiui Jonui ir II-os žydų draugovės adjutantui Zeiberiui; skiltininko vard.: — I-os „Mirgos“ draugovės adjutantei Gricevičiutei Marei, „Lapinių“ draug. Grėbliauskui Alfonsui ir I-os „Vytauto“ draug. adjutantui Mieliui Jonui.

§ 4.

Kauno Tunto: 1) I-os draugovės draugininkui, paskautininkui Civinskui Vytui — suteikiu skautininko vardą. 2) III-os draugovės draugininkui paskautininkui Sokolskui — suteikiu skautininko vardą. 3) I-os merg. draugovės draugininkei skiltininkei Šikeraitei Viktei — suteikiu paskautininkės vardą. 4) Tunto adjutantui Viktorui Čečetai — suteikiu paskautininko vardą.

§ 5.

Mariampolės Tunto: 1) Tuntininkui Vytautui Staugaičiui — suteikiu paskautininko vardą. 2) III-os draug. draugininkui Petrui Barkauskui — suteikiu paskautininko vardą.

§ 6.

Aukščiau išvardintiems asmenims suteikiu vardus nuo š. m. balandžio m. 23 d.

L. Ein. Vyr. sk. V-ko p.

(pas.) Aloyzas Valušis.

ŠS SKAUTŲ GYVENIMO SKAUTAI UŽSIENY.

Londono miesto, Burmeisterio draugovės kelionė Latvijon.

Penktą valandą šeštadienį, 25 m. 18 d. mes, 10 anglų skautų Burmeistero dr. vės Londone, išvažiavome laivu „Baltriger“ kelionėn, kuri turėjo būti viena puikiausių mūsų gyvenime.

Sekmadienį mes atsidūrėme Šiaurės jūroj, o pirmadienį įplaukėme į Kielo kanalą, kuris buvo labai įdomus. Į Dancigą mės atvykome antradienį ir turėjome galimybės apžiūrėti miestą.

Penktadienį garlaivis įėjo Liepojos uostan. Akmeniniame krante stovėjo ilga skautų eilė ir sveikino mus. Karo orkestras, mums pagerbti, marširavo priešaky mūsų po visą senąjį miestą.

Po to, kai buvome nufotografuoti daugybės visokių fotografų, mes nuvažiavome automobiliu apžiūrėti apylinkės ir tik vėlai, tesugrįžome į surengtą, mums pagerbti, pas p. Burmistrą banketą.

Iš Liepojos išvažiavome naktiniu traukiniu ir, atvažiavę į Mintaują šeštadienį 5 val. ryto, radome stoty daug vietinių skautų, stovinčių tvarkingose eilėse, kurie nežiūrint tokio ankstaus laiko, atvyko mūsų sutikti.

Į Rygą atvykome keliomis minutėmis prieš 7 val. ryto, ir čionai mus irgi puikiai priėmė. Visi Rygos skautai dalyvavo mūsų sutikime, o mes su paradu, lydimi karo orkestro, žygiavome per miestą.

Tai buvo darbo diena. Mes išnešiojome laiškus Vyriausiam Latvių skautininkui, o taipogi Rygos Burmistriui nuo Londono Burmeisterio. Vakare buvome vietinių skautų Jublejūje, kuris buvo pajvairintas šokiais ir visokiais pasilinksminimais.

Sekmadienio rytas buvo pašvestas religijos pareigoms, o po piet mes dalyvavome Olimpiadoj, ir aš turėjau garbės susipažinti su Latvijos prezidentu.

Ankstį pirmadienį mes išvažiavome į Siguldą, kuri teisingiau vadinama „Latviška Šveicarija“. Tai yra labai kalnuotas miestas, ir jo išvaizda tikrai yra graži. Pirmadienį, nakties metu, buvo didelio sandėlio gaisras, kuriame anglų ir latvių skautai turėjo galimybės suteikti pagalbą iškilusiam gaisrui.

Arčiausieji ugnies gesinimo įtaisymai buvo keliose myliose tolio, bet mes dirbome, kiek galėjome, ir mums pavyko užgesinti gaisras.

Šitas atsitikimas sekančią dieną buvo paminėtas vietinėj spaudoj.

Penktadienis buvo pašvestas atidarymui didelės Jamboree — stovyklos ir parodos, kurioje dalyvavo 1000—2000 skautų. Vakare buvo kolosalinis dainavimas prie laužo, ir aš, niekumet neužmiršiu to didelio degančio laužo, vidury didelio rato šypsančių skautų. Latviai dainuoja labai puikiai, ir mes tuo buvom labai patenkinti. Mes irgi buvome pakviesti padainuoti, bet, kadangi mūsų tebuvo tikrai dešimtis, aš bijau, kad mūsų menkas bandymas po to, kaip dainavo daugiau tūkstančio skautų, turėjo pasirodyti tikrai kaip silpnas, mažas balselis. Nežiūrint to, jie buvo labai riteriški su savo pagyrimais, ir mes turėjome kelis karius dar pakartoti.

Šeštadienį mus aplankė Latvijos Prezidentas, generolas Soppers (Vyr. Latvių Skautas) ir kiti žymesnieji žmonės, o vakare buvo vėl antra stovykla su laužu ir kelios investitūros¹⁾. Vidunaktį, kada

¹⁾ Dalinimai paaukštinamųjų laipsnių.

visa stovykla miegojo, buvo pakeltas trukšmas, ir mes visi pašokom, prisiruošę sukurti puolimą.

Sekmadienį anksti atsikėlėm ir žingsniavom Rygon į parą. Čionai buvo irgi kelios investitūros, ir aš pasijutau išdidžiu savininku Latvijos medalio už užsitarnavimą. Savaitės liekanas mes praleidome lankydami visokias vietas. Rygoj ir apylinkėse mes padarėm irgi mažą kelionę valty Dauguvoj ir daug visokių kitų ekskursijų, apie kurias aš čia nekalbėsiu dėl vietos stokos.

Tikru pasigailėjimu mes atsiveikinom su mūsų šeiminkais ketvirtadienį Rygos stoty, o jie mums pakėlė kolosale atsiveikinimo ovaciją. Penktadienį buvo kita pažymėtina diena, kurią mes praleidom Liepojuje apžiūrėdami rusų kreicerį „Prummer Boy“, kuris buvo audros ištiktas, ir, galas galų, 11 val. vakaro mes apleidome Liepoją, važiuodami laivų „Baltriger“ į Londoną pro Kielą. Viskas, kas čia parašyta, yra tik trūmpučiu raportu, bet aš galėčiau užpildyti visą tomą aprašymu tikrą puikiausių atsiminimų, kuriuos latvių skautai mums davė. Jų skautų or-

ganizacija, bendrai imant, yra puiki, ir, be abejo, apie jų 4-tojo skautų įstato supratimą negali būti nė kalbos. Mes tarėmės būsią priimti tikrai kaip broliai — skautai, bet buvome priimti tikrai taip, kad ir tikras princas, gal, apie tai net nesvajoto. Tačiau didelė tos mūsų kelionės laimė buvo ta, kad mes kiekvienoj minutėj galime atsibusti ir rasti kas reikalinga, kad visa tai buvo tik vienu malonių sapnu.

Ir, iš tikro, nėra jokios galimybės išreikšti žodžiu ar plunksna tai, ką mes jautėme, ir aš negaliu rasti tokių žodžių tinkamai padėkoti Latvijos skautams, latvių tautai už nepaprastą jų sveicingumą ir mandagumą.

Mes visi esame labai dėkingi ir visuomet turėsime geriausių atsiminimų apie Latviją. Ir, žiūrėdami ateitin, matome kelis jūsų dalyvaujant Kopenhagoj sekantiais metais.

Mes privalome taipogi neužmiršti padėkoti ponui Brig-Generol Burt'ui, kuris lydėjo mus atgal važiuojant; p. Brin'ui, p. Latvijos Konsului Lodone, p. Martin'ui ir Internationaliam Biurui, kuris yra daug prisidėjęs prie suruošimo šios kelionės.

SKAUTAI LIETUVOJE.

— Lietuvos Skautų suvažiavimas prasidės 24 balandžio 11^{1/2} val. ryto.

— Paspirties Dr-jos pirm. Dr. Aleknai išvykus užsienin, jo pareigas eina prof. kun. Morkelis.

— Vyr. skaut. Šenbergui būnant svečiuose pas skautus mieste Pau, pastarieji išrėkė Lietuvos Garbei savotišką skautišką „Valio“ ir prašė (pasiųsti) perduoti širdingus sveikinimus Lietuvos skautams.

SKAUTŲ SKAITYMAI

Elgeta ir Skautas.

Dideliame miesto sode, dažnai vakarais sėdėjo sergas raišas elgeta ir griežė smuiku.

Prie jo kojų visumet tupėjo šuo ir laikė dantyse elgetos kepurę, kurion praviviai mesdavo išmaldą.

Vieną vakarą, kuomet sode visi žaidė, apie vargšą elgetą nieks nemanė, ir jo kepurė buvo tuščia. Aš sėdėjau netoli elgetos ir pamačiau, kaip jaunas skautas netoli jo stovėjo ir gailiomis akimis žiūrėjo į jį.

Paskui jis išsitraukė piniginę, bet joje nieko neradęs, vėl įsidėjo atgal. Tuo tarpu elgetos ranka nuvargo, jis nustojo griežęs ir padėjo nuošaliai savo smuiką.

Tuomet tas skautas priėjo prie jo, ir aš išgirdau jo žodžius: — Kol tamsta pailsėsi, aš pagriešiu už tamstą.

Skautas atsisėdo prie elgetos ant akmens, sustygavo smuiką ir užgriežė.

Puikiai jis griežė. Visi vaikščiojantieji apstojo jaunąjį skautą. O elgetos kepurėje pinigai — dauginosi.

Skautas užbaigė. Jis padėjo smuiką elgetai ant kelių ir nežymiai pasišalino iš sodo.

— Kas tai? — klausė viens kito linksminantysis jaunimas.

— Tai skautas — pildo savo pareigas, — atsiliepė kažkas iš būrio.

Mano širdij tas skautas paliko kilnų pavyzdį meilės artimui. *Skurdžius.*

MORZĖS RAIDYNAS.

Atsitikimas iš skautų gyvenimo laike karo.

I

Įtartinas žvejys.

Draugovės viršininkas pažiūrėjo į susirūpinusius Lokių Skilties skautus ir tarė jiems:

— Aš noriu, kad jūs suprastumėt, jog mes visi nešame didelę atsakomybę. Jūs žinote, kad visa kranto sargyba skubotai prišaukta karo stovyklon ir kad dauguma suaugusių kartu su jais išvažiuo; o nedidelis kariuomenės būrelis, stovėjęs, čia praeitą savaitę, vakar išsidangino. Todėl mes, skautai, turime paimti ant sąvęs kokią nors pareigą. —

— Valio! Mes prisiruošę, — sušuko visi kartu.

— Aš tikiu, kad jūs prisiruošę, — tęsė draugininkas. — Bet primenu jums, kad dabar ne laikas šaukti valio, o reikia darbas dirbti. Mūsų darbas bus sekantis: jūs, tur būt, matėte garlaivį „Sidabrinė Pasaga“, kuris atplaukė į mūsų tylią priep্লাuką vakar naktį: tai valstybinis garlaivis, ir būtinai reikalinga, kad šiandien 11 valandą nakties jis išplauktų jūron su krovniais. —

Draugininkas nutilo; visi berniukai nekantriai laukė galo.

— Kaip jūs žinote, — tarė jis, — „Sidabrinė Pasaga“ dabar stovi sausame doko. Pusę aštuntos dokas bus pripildytas vandens, kad laivas galėtų išeiti iš doko į perkasą, iš kur nuleis jį jūron. Atsarginių vandentraukių užtvankos turi būti atidarytos devyniomis valandomis. Ir dviem iš jūsų teks lošti telefonistų rolę. Dėlei to aš išrinkau Enriką ir Džimą. Džimas bus sargybinėj krante, o Enrikas telefono būdelėj prie užtvankų. Aš pats su likusiais jums, skautais, keliausiu prie garlaivio. Iš ten aš patefonuosiu tau, Džimai, visa, kas reikalinga, o tu perduosi instrukcijas Enrikui. Supratot? —

Taip, — atsakė skautai.

Bet pirm visako reikėtų skaitytojai supažindinti su minimos priep্লাukos mechanizmo veikimu.

Patsai dokas atrodė vieta, pripildoma vandens tik pokilyje, o atoslūgyje jis buvo sausas. Iš jo jūron ėjo siauras perkasas su įtaisytomis keliomis užtvankomis, kurias galima buvo atidaryti ir uždaryti. Kuomet užtvankos vartai esti uždaryti, tuomet dokas galima pripildyti gėlu vandeniu iš keleto atsarginių vandentraukių.

Dabar jau bebuvo 5 valandos lig to laiko, kuomet „Sidabrinė Pasaga“ turės išeiti jūron su savo karo krovniais.

Tą dieną apie pusę šeštos po pietų įlankoje, kurios vidury stovėjo Bliuchaveno miestelis, plaukiojo nedidelis laivelis, kuriame sėdėjo tiktai vienas žmogus, užimtas meškeriavimu. Šis žmogus gyveno kaimelyje, trejetas varstų nuo Bliuchaveno. Tai buvo vienas tų turistų, kurių begalė privažiuoja vasarą jūros krantan.

Diena buvo karšta, žuvis visai nekibo, nes meškeriotojas nejudino meškerės. Tik dažnai jis žiūrėjo į jūrą per žiūronus, kurie gulėjo prie jo ant suolo. Po kurio laiko nuo jūros pusės pasirodė nedidelis garlaivėlis ir pamažu pradėjo artintis laivelio link: kuomet garlaivis priplaukė arti laivelio, tąsyk kažkoks nežinomas žmogus, persisvėręs per laivo kraštą, užklausė žuvininką keistu anglišku akcentu:

— Sugavote ką nors? —

— Taip, — atsakė žvejys.

— Ką tokio? —

— Penkias menkes. —

Tuomet žmogus iš garlaivio metė laivelin nemažą ryšulį, suvyniotą į rudą popierį, ir laivas apsigrėžęs nuplaukė jūron. Žuvininkas paslėpė ryšį laivo skrynūtėn ir, sudorojęs meškerę nuplaukė krantan. Dviem valandom praslinkus, jis buvo savo kambaryje, kurį buvo išnuomavęs ką tik atvažiuavęs vasaros atostogoms, ryšulys buvo drauge su juo. Įėjęs kambarin, jis išpakavo jį ir išėmė

iš tenai karišką formą ir anglų kareivio užvalkalą. Persirengęs ir padėjęs savo apsilvilkimą ranknešiu su kitais daiktais, jis nusileido apačion ir pranešė šeimninkei, kad ji netikėtai iškviečią Londonan, ir kad jis turįs neatidėliojant iškelti, norėdamas paspėti į vakarinį traukinį.

Užmokėjęs šeimninkei kas reikėjo, jis išėjo sargybinės būdelės link, bet nėjo gelžkelio link. Praėjęs mylią, jis sustojo.

II

Netikėtas svetys.

Buvo jau be bertainio devynios. Džimas Blaitas greitai žingsniavo mažu keleliu, vedančiu prie sargybinės būdelės. Tenai jis turėjo paimti telefonu instrukcijas apie tai, kaip atidaryti užtvankas ir paleisti vandenį dokan. Sargybinėje, nuo kurios raktas gulėjo Džimo kišenėj, nieko nebuvo, bet, kuomet Džimas pradėjo rakinti duris, kažkoksai žmogus, anglų kareivio formoje, greitai nusileido nuo kalvos viršūnės ir priėjo prie jo.

— Labas vakaras, — tarė jam nežinomas.

— Labas, — atsakė Džimas, atidžiai apžvalgydamas jį.

— Iš kur tamsta atvykai? Aš maniau, kad visi išėjo iš čionai.

— Ne visi, — ramiai atsakė nežinomas.

— O mane prisiuntė čionai su pranešimu. Jus turite pasakyti skautui, kuris randasi telefonu būdelėje prie užtvankų, kad vandenį iš vandentraukių, išleistų ne į doką, bet į perkasą, kad vanduo nuvalytų prielauką nuo smėlio. „Sidabrinė Pasaga“ šiandien jūron neišeis. Ji dar nepriruošta išplaukimui, o būtinai reikia nuplauti smėlysi, užgrūdąs įėjimą prielaukon. —

Nežinomas kalbėjo ramiai ir savistoviai. Staiga Džimas didžiausiu nusistebėjimu pamatė, kad jo antpečiai rodo, jog jis esąs Airijos pulko: o be to, jis gerai žinojo, kad jokios Airijos kariuomenės dalių jų apylinkėje nebuvo.

— Atsiprašau, — drąsiai tarė Džimas.

— Aš negaliu tamstai patikėti žodžiais. Galop, kokio tamsta pulko ir kas tamstą čionai pasiuntė? —

— Daryk kas tau pasakyta, — grąšinančiai atsakė nežinomas, — arba . . . —

Prie šių žodžių jis ištraukė revolverį ir įrėmė berniukui krūtinėn.

— Daryk, kas tau pasakyta! — dar sykį pakartojo jis.

Džimas pamažu priėjo prie telefono ir nuėmė triūbelę nuo dvišakių. Padėtis buvo kritinga. Bet tuo laiku, kai jis ėmė triūbelę, jo galvon atėjo nepaprasta mintis. Gal būt pasiseks išgelbėti padėtį . . . Viskas dabar priklausė nuo to, ar supras Enrikas taip greitai sumanytą Džimo planą. Bet gi Endrikas skautas! Džimas pridėjo triūbelę prie ausies ir greitai išgirdo atsiliepiančio Enriko balsą:

— Allo, aš čionai! Tai tu Džimai? —

Bet Džimas nieko neatsakė ir toliau stovėjo triūbelę prie ausies priglaudęs, ligi būtų laukęs atsakymo. Nepažįstamas gi nenuvedė revolverio tutos nuo jo.

— Kodel gi jis neatsako? — pramurmėjo Džimas, lyg pats sau, ir pradėjo tyliai švilpiniuoti, neva, kad greičiau praeitų laikas, kolei Enrikas prieis prie telefono. Nepažįstamasis nekantriai kaž ką pramurmėjo. Džimas vis toliau tebešvilpiniavo nekrepdamas domės į jį. Staiga jis susuko:

— Tai tu, Enrikai?! Pagaliau! Kaip tu ilgai nepriėjai! Klausyk gi: vanduo reikia nuleisti perkasan, o ne dokan. Supratai? Perkasan, o ne dokan! —

Džimas dar palūkėjo kelias sekundas ir paskui pakabino triūbelę. Iš šalies, žiūrint, viskas buvo gerai. Iš tiesų gi atsitiko sekančiai: Enrikas priėjo prie telefono tuo laiku, kuomet Džimas vos fiktai buvo nuėmęs triūbelę nuo dvišakių, ir truputį nusistebėjo, kodel Džimas nieko jam neatsakė.

— Aš čia! Ko reikia? — nekantriai kartojo Enrikas.

Vieton atsakymo, jis užgirdo švilpavimą! Tai buvo ne bet kokio dainelė, nes tarpe garsų buvo reguliarės pertraukos. Šiurpulys perbėgo per visą kūną, kuomet Enrikas šito švilpavimo reikšmę suprato. Džimas signalizavo jam sulig Morzės raidyno, ir tai, ką jis švilpiniavo, buvo trys raidės: S, O, S, reiškiančios sutrumpintą signalą — greitos pagalbos. Po to Džimas pasakė viršminėtą sakinį. Atsakymas Enriko buvo trumpas, bet

pilnai suprantamas: — Supratau. Su tavim kas tai atsitiko. Bėgu! —

Pasakęs tat, jis pakabino triūbelę ir, kiek buvo jėgų, pasileido prie kranto, kame turėjo būti jo draugininkas. Ir, kuomet jis sugrįžo, vanduo per vandentraukį jau buvo nuleistas dokan.

Bet mums reikia sugrįžti truputį prie sargybinės.

Nepažįstamasis užsitikrinęs, kad įsakymas išpildytas, ironiškai nusijuokė, pasikui, ne žodžio netaręs, perkirpo telefono vielas.

— Taip, vaikeli, — tarė jis. — Ne-manau, kad „Pasaga“ išeitų šiandien iš doko, o kuomet ji išeis, jau bus per vėlu. Bet ką man daryti su tavim? Aš manau, geriausia pririšti tave prie stalo. —

Sargybinės kertėje gulėjo krūva virvių. Laikydamas ir toliau revolverį į ber-

niuką atgrežęs, jis paėmė vieną virvių ir, įsakęs berniukui gulti ant stalo, pririšo jį.

— Sudiev, neliūdėk! — šūktelėjo jis, ir durys užsidaužė paskui jo. Bet, Džimui neilgai teprisiėjo gulėti. Po kokios dešimties minučių durys greitai atsivėrė, ir draugininkas kartu su keturiais Lokių skilties skautais įbėgo sargybinėn.

Tuo būdu gudriai sumanytas planas nepasisekė. Žmonės, įteikdami šnipui airio kareivio formą, buvo užmiršę, kad skautas, užsipelnęs savo vardo, turi stebėti kiekviena smulkmeną. Ir be to šis mažos smulkmenos pastebėjimas privedė prie išdraikymo viso plano. „Sidabrinė Pasaga“ su brangenybėmis savo laiku išplaukė jūron, o Lokių skiltis iš valdžios gavo pagyrimą. *Vertė Du.*

VILKIUKŲ SKYRIUS

Nepasivėlino.

Mažasis Petrukas visoj mūsų gaujoj buvo gerbiamas, kaip pavyzdingas vilkiukas; ypač jis stengėsi niekuomet nepasivėluoti ir išpildyti duotąjį žodį. Mokyklon jis nė karto nepasivėlino. Net mokytoja stebėjosi. Namuose nuo ryto turėjo nemaža darbo. Jis ir motutei padėdavo apsiruošti: tai trobą išluodavo ar ugnį sukurdavo ir kitką stengėsi padėti. Dar motutė kiekvieną dieną rytą eidavo pieno parsinešti, tai jis mažąjį broliuką pasupdavo.

Taip, vieną kartą išėjo motina pieno . . . Sėdi Petrukas prie lopšelio ir laukia motinos. O ji, nusipirkus pieno, užėjo aplankyti sergančios kaimynės. Laukia Petrutis ir sulaukti negali. O laikas bėga. Jau laikas eiti į mokyklą. Petrutis nežino ką daryti. Eitų mokyklon, bet negali palikti mažojo broliuko, o pasivėlinti nenori. Greitai susimąstė, išėmė broliuką iš lopšelio, suvystė ir nubėgo mokyklon. Prieina jis prie klasės durų, ir mokytoja kartu.

— „Kas čia pas tave rankoje?“ — nusistebėjusi klausia ji.

— „Jis tuojau užmigs, jis nekliudys“, — kalba Petrutis vos atgaudamas kvapą: — „Mama išėjo ir negrįžta . . . Aš negalėjau brolio namte palikti ir pasivėlinti nenorėjau“. —

Mokytoja paėmė nuo jo vaikelį ir jėjo klasėn juokdamos. Pamatę pradėjo juoktis ir mokiniai. Pamokos nėjo galvon nė vienam. Tuo tarpu atėjo ir jo motina. Žmonės matė ir pasakė jai, kur jos sūnus nubėgo su vaiku.

— „Ką tu prasimanei?“ — klausia jo motina.

— „Sakyk, mama, kas reikėjo man daryti?“ — atsakė jis: — „Negalėjau vieno brolio palikti . . . ir mokyklon pasivėlinti negalima“.

Skurdžius.

Iškiloj.

Vakarienė jau buvo paruošta, kai vilkiukai grįžo iš iškilos namo. Kadangi jie visi buvo labai išalkę, tai vikriai susėdo apie stalą ir pradėjo malšinti savo alkį. Jie linksmai dalijosi iškilos įspūdžiais.

Vytukas pasidairęs užklausk:

— „O kame Jurgiukas?“

— „Kame? Tur būt kame nors čia“, — atsiliepė keli balsai. Bet jo čia nebuvo. Išsigandę vilkiukai susispietė apie Akėlą (tokia buvo gaujos vado pavardė).

— „Jurgis, matomai, pasiliko pamiškėj, nes po patikrinimo jau niekas jo nematė“.

Tuo tarpu pūga vis didėjo: vėjas piktai ore kaukė ir blaškė sniegą į langus.

— „Kas daryti?“ — nedrąsiai paklausė Antukas.

— „Vilkiukai lieka čia. Su manimi eina tik penki. Juozai, tu lieki mano vietoj . . . Na, einam greičiau . . .“ Ir Akėla su penkiaais vyresniais vilkiukais išėjo iš trobos pasukdamas taku į pamiškę — priešais vėją ir sniegą, palikęs troboje nuliūdusius vilkiukus.

— „Petrai! Jonai! Kame jūs?“ — šaukė pailsęs Jurgiukas. Jis sustojo prie kaž kokios tvoros norėdamas išpurtyti iš savo kišenių sniegą, ir štai . . . nieko nesimato: nei namų nei miško; o čia tik sniegti sniegti, ir vėjas kaukia vis pikčiau.

— „Ei, kame jūs?“, bet atsakan tik vėjas, piktai kaukdamas, pustydamas sniegą, apiberia jį. — „Kas daryti?“

O čia vis temsta ir temsta: pūga vis labiau ir labiau pradeda šelti; o ir vėjas perpučia pro šiltus marškinius. O namie dabar taip šilta . . . Mamytė, tur būt sėdi ir siūva prie židinio ir mano: „Kažin kame dabar yra mano brangus Jurgiukas?“ Virdulys verda, lovytė paklota ir . . . paklydusiam vilkiukui ašaros ant skruostų sužibėjo. — „O vilkai?“ . .

Pastaruoju laiku Jurgiukas dažnai girdėjo, jog apylinkėj vilkai pasirodė. . . Ten žmogų sudraskė, ten arklį, ten karvę ir t. t. Ir jis su baime dairosi aplinkui, ar nesimato tik arti blizgančių vilko akių.

Bet nieko. Nieko nesimato pūgoje, ir jį apima noras atsisėsti, kaip nors patogiau ir pailsėti. . .

— „Bet ne! Tuomet aš turėsiu mirti, sušalsiu! Vilkiukas neturi teisės verkti. . .“ atsimena Jurgiukas vilkiukų paprotį. „Vilkiukas ne boba“, — ir vėl jis drąsiai žengia tamsumon.

Vėjas tik neperverčia Jurgiuko, sniegas apiberia jį visą, užlipdo akis, o . . . jam taip norėsi atsisėsti ir daugiau nebesikelti . . .

— „Vilkiukas niekumet nenusimena“ — šnibžda pats sau Jurgiukas, ir vėl sunkiai kilnodamas kojas jis žengia pirmyn pūgoje. O pūga vis šelsta ir šelsta. Dar minutė — ir visos Jurgiuko jėgos išseko.

— „Vilkiukas nepasiduoda pats sau“ — lyg paskutinis akordas, blyksteli Jurgiuko galvoj mintis, ir jis svyrudamas pamažu sėdasi sniegan.

— „Bet kas čia? Ar tai vėjo kaukimas? Net“ — ir Jurgiukas, paskutinės jėgas surinkęs, puola ton pusėn, kur jis išgirdo pažįstamą vado švilpuką.

— „Aš čia, čia!“ — šaukia jis.

— „Radom, radom!“ — šaukia Pauliukas, įbėgęs mokyklon, kame buvo palikti vilkiukai. Greitai atėjo ir likusieji vesdami nusilpusį Jurgiuką.

Tuoju iš Akėlos vaistinėlės pasirodė avietės; karšta aviečių arbata sušildė jį, po pusvalandžio jis miegojo apdėtas keliomis atklodėmis, saugojamas savo gerų brolių. Greitai sumigo visa gauja, nuvarginta šios dienos įspūdžiais. Tik Akėla dar kaž ką rašo savo kelionės dienyne ir klausosi; kaip Jurgiukas miege šnibžda: „Negalima verkti — vilkiukas niekumet neverkia!“ Vertė „Akėla“.

Kaunas, 1924 m. III-4.

FIZINIS AUKLĖJIMAS

Sveikame kūne sveikas profas.

Jeigu jūs skaitote laikraščius, klausatės žmonių kalbų apie mūsų Lietuvos gėrį, tai visur ir visumet girdite bendrą motyvą, įvairiai kartojamą: „Nėra energingų žmonių su iniciatyva“, „nėr ypa-

tingo noro dirbti“, „kur mums? — jeigu mes atbundam ir ką nors greitai pradėdam dirbti, tai viskas taip pat greit mums nusibosta, mūsų noras ataušta, ir vėl prasi-deda pirmykštis miegas“, „kur beini, visur pas mus apsireiškia lėtumas“ ir t. t.

Kaipo priešingi mūsų neveiklumo apsireiškimui, galima nurodyti užsieniai,

ypatingai Anglija, Vokia, Skandinavija ir kitos šalys, kame žmonės energingi, savistovūs ir gambiai žengia pirmyn pralenkdamį savo priešininkus bendrame kultūros judėjime.

Kuo paaiškinti tą linksmą pas svetimtaučius apsiereiškimą, o taipogi ir mūsų vargu kiemo ginčijamą ir progresyvi energijos mažėjimą?

Norint atsakyti į šitą klausimą, man rodos, pirmiausia, naudinga yra pažvelgti į šalis, kurios yra pavyzdiniai sutvarkę savo gyvenimą, o antra, priminti jums senas klasinis posakis: „mens sana in corpore sano“ — sveikas protas, sveika dvasia sveikame kūne.

Ir, abelnai, jeigu pažvelgsim mes į kultūringas tautas, tai pamatysim, kad tenai jau iš mažų dienų kreipiama dėmes į harmoningą visų savo gabumų išvystimą, kūno higieną, moralį auklėjimą ir t.t. Apie dvasią ši-tą pas mus dar galvoja, bet apie kūną visai užmiršta. O čia tai ir yra mūsų neapsižiūrėjimo klaida, nes kartais būna, kad nestiprus kūnas esti nugalimas stiprios dvasios, — tat, bendrai imant, kaipo taisyklė, sveikas, teisingai išlavintas kūnas yra būtina dvasinės energijos sąlyga. Apsižvalgykim aplink save ir pastatykim sau klausimą; kokios tautos viršija pasauly? Senovėje nugalėtojai kovoj už hegemoniją visam pasauly buvo graikai ir romėnai, o reikia priminti, kad pas juos fizinis jaunuomenės auklėjimas buvo pastatytas labai aukštai.

Nūnai aukščiausia tauta ir kuo ne viso pasaulio hegemonijos nešiotija yra anglosaksai — su anglais ir šiaurės amerikonais priešaky. Šitie žmonės nuo senų laikų kultivuoja sportą, ir pas juos visos mokslo įstaigos, pradedant mažesnėmis ir baigiant universitetais, kreipia dėmesį į fizinį savo auklėtinių lavinimą. Visi kiti, kaip antai švedai, vokiečiai, norvegai, stengiasi pavyti anglo-saksus.

Kitos civilizuotos šalys, kaip Japonija ir Čechoslovakija irgi neatsilieka nuo pastarųjų. Ir tiktai pas mus, Lietuvoje, darosi kaž kas keista. Dauguma mūsų užmiršta arba visai nepastebi to, kad fizinis lavinimas privalo reikštis mūsų gyvenime, kaip kad prausimos bei kiti panašūs higienos diktuojami dalykai.

Pas mus ne tik patys žmonės drovisi kreiptis į sportą, bet dargi žiūri į kitus, užsiiminėjančius sportu, kažkaip su panieka.

Menkėja taip pat ir mūsų gabumas kovoti su gyvenimo ydomis bei neteisingumais. Mes atrodome kažkokiais menkučiais apmirusiais gyvūnėliais — ir net kartais, žalingais sutvėrimais.

Taip slinkdami žemyn, kaip dvasiniai taip ir fiziniai, mes greitai lekiamo prie išsigimimo. Ir mūsų tauta, kuomet tai buvusi garsi savo galingumu, dabar liko alkoholio, badavimo bei nemandagumo įtakoje, o mūsų inteligentija greitai ir nematoma taps minkštakūniais sutvėrimais, negabiais jokiame asmeniam ir visuomeniniam darbui.

Toliau taip būti negali.

Skautai — jaunoji karta, jums dar yra per anksti dalyvauti Tėvynės visuomeniai — politiniame gyvenime, bet jūs privalote prie jo ruoštis ir turėti jį omeny, jūs privalote mokintis, kad paskui galėtumėt mokinti kitus taupyti fizines jėgas, fiziniai lavinti savo kūno dalis, norint paruošti gerą dirvą grįžimui dvasinių jėgų ir energijos kovoj su visokiomis gyvenime kliūtimis. Už draugas ir už save.

Smitas yra pasakęs: „Mes esame gimę ne sau, bet tam, kad darytume gera kitiems;“ iš to seka, kad kiekvienas mūsų skautas privalo šventai pildyti savo pareigas ir energingai siekti savo apibrėžto skautų tikslo.

VI. Btr.

Uždavinį išsprendė.

Uždavinį, tilpusį „Sk. Aid.“ 4 (12) N. išsprendė šie asmenys: I- sk. Pr. Barzdžius, II- sk. J. Jasukaitis, III- B. Antanėlis, IV- sk. A. Saulius, V- V. Zdichauskas, VI- J. Didžbalis, VII- sk. V. Poliakovas, IX- sk. P. Grybauskas, X- sk. A. Vaitkevičius.

Sprendimus dar galima siųsti. Uždavinio sprendimas bus patalpintas sekančiame „Sk. Aid.“ N.

„Sk. Aidas“ 6 (14) N.

Sekantis „Skautų Aido“ 6 (14) N., išeis birželio mėn. 1 d.

JUOKAI.

Apetitas.

Vilkiukas, neturėdamas apetito valgyti, nuėjo pas skautų sanitarą vaistų.

Skautas: — Imk šiuos lašus, parsi-nešk namuo ir, kai ateis apetitas, pavalyk! Supratai?

Vilk: — Supratau!

Kitą dieną atėjęs vilkiukui pas skautą, šis ir klausia:

— Ar gerai valgei?

Vilk: — Tai, to apetito laukiau laukiau — jis neatėjo; tad ėmiau ir pavalgiau.

Džimas Ka . . .

Nežinojo.

— Pamanyk, sau didiene, mūsų kafė atsivedė penkis kačiukus, o mes dar iki šiol nežinojom, kad ji yra vedusi.

Geras paaiškinimas.

1. Sk.: — Jonai, kas tai yra „nulis“?

2. Sk. — Nulis . . . nulis tai yra toks išsipūtęs taškas.

Vilkiukas operoje.

Vilkiukas, pirmą kartą su motina nuėjo į operą. Jam atrodė viskas keista, bet labiausiai — tai tas, kad panelės, garsios dainininkės, taip rėkė ir kad dirigentas mostikavo. Jis ilgai stebėjosi tuo nepaprastu reginiu, bet galiau nebeiškentė ir paklausė motiną.

— Mama, kodėl tas vyras taip paneles muša?

— Jis jų nemuša! Tylėk!

— Na, tai ko jos taip rėkia, jeigu jų nemuša.

B. Norvaišas.

Atsiprašė!

Skautas rašė skautininkui laišką. Parašęs įdėjo jį kišenėn ir nuėjo paštan. Jau norėjo įmesti laišką, kai pastebėjo,

kad jis buvo sutaukuotas, — matomai, nuo kišenės. Tuomet, ilgai negalvodamas, prirašė tame pačiame voke:

„P. S. Dovanoki, man skautininke; kai laišką dėjau į dėžutę, jis buvo visa švarus“.

Puikus atsakymas.

Vienas asmuo klausia skautą:

— Kame buvo Dievas prieš sutveriant žemę?

— Ar tamsta prauseis burną šįryt?

— Prausiaus. Na, tai kas iš to?

— Na, tai kame buvo tamstos burna pirm nusiprausiant? — atsakė skautas.

B. Norvaišas.

Sumanus skautas.

Du skautu gyveno viename kambaryje. Sykį parėjo namo jaunesnysis ir rado ant stalo laišką be adreso; tad ėmė jis nunešė jį paštan ir įmetė. Sugrįžęs vyresnysis klausia, kame yra tas laiškas.

— Aš jį ėmečiau į pašto dėžutę.

— Žicply! Kaip tu galėjai tat padaryti? Argi nematei, kad tas laiškas buvo be adreso?!

— Taigi, taigi, aš taip ir maniau, kad tu tyčia, slėpdamas nuo manęs, kam parašei, paėmei ir neužrašei.

B. Norvaišas.

Redakcijos prierasas.

Talpinami juokai, yra paimti iš juokų konkurso, kuris buvo paskelbtas (nors ir neformaliai) Šiaulių skautų dr-vių tarpe.

Daugiausiai pateikė juokų III „Lapinių“ dr-vė, viso 150 juokų (žinoma, tik ne visi tikę).

Pageidaujama, kad ir kitos dr-vės tai, pas save pravestų, o parašytus juokus, prašytumėm prisiųsti „Sk. Aido redak. Rinktieji juokai bus talpinami laikraštyje.

Red.

Nauji leidiniai.

„Sk. Aido“ Redakcijai yra prisiųstas šapirografuotas skautų laikraštis „Jaunasis Žvalgas“ N. 1 (4), leidžiamas Utenos skautų.

Leidžia — Vyriausias Skautų Štabas, Redaktorius: Ig. Tamošauskas.

Redakcijos antrašas. Šiauliai, Dvaro gatvė 2 (Kareivinės). :: :: :: :: :: :: ::
:: :: :: :: :: :: :: Administracijos antrašas. Šiauliai, Gimnazija (Tilžės gatvė),

SKAUTAI!

PIRKITE TIK PAS TUOS, KURIE
SKELBIASI „SKAUTŲ AIDE“.

SKAUTAI!

SKAUTAI!

Jeigu norite gauti geros ir stiprios medžiagos, pirkite pas

Feliksą Dargužą

ŠIAULIAI, Turgavietė.

Apart skautiškos medžiagos, galima gauti įvairios gelumbės kostiumams, perkelio, įvairių baltinių ir kitų smulkių daiktų, kaip: kaspinėlių, muilo, šniūrelių, kojinių ir t. t.

SKAUTAMS ĮSIDEMĖTINI: „VILTIES“ DRAUGIJOS LEIDINIAI:

1. SMILSO — Būdo įtaka	1,— lt.
2. JANUŠAUSKO — Sokimai, sporto vadovėlis	—
3. M. ir S. — Svetimųjų žodžių žodynėlis	2,— lt.
4. GOBIO — Psichinė energija ir gyvenimas	—
5. — — Visuomenės mokslo vadovėlis	—
6. FÖRSTERIO — Seksualė etika ir pedagogika	5,— lt.
7. K. DINEIKOS — Moters kūno kultūra	—
8. PRUŠO — Sargyba, apysaka	—
9. GOBIO — Karo psichologijos bruožai	—

Reikalaukite Šiauliuose „Vilties“ knygynuose (Ūkio Banko ir Počiaus n.) ir kitur.

SKAUTE!

SKAUTE!

Skaityk ir platink savo laikraštį

„SKAUTŲ AIDA.“

Kaina: Metams - 3,60 lt., pusei - 1,80 lt., 3 mėn. - 90 c., Atskiras N. - 30 c.

Red. antr.: Šiauliai, Dvaro g-vė 2 (Kareivinės). -:- Adm. antr.: Šiauliai, Tiližės g-vė (Gimnazija).

Nuo gruodžio mėn. 15 d. 7 val. rytais eina

politikos, ekonomijos
ir kultūros dienraštis

„RYTAS“

Naujausios telegramos, rimti užsienio korespondentai, rinkos kainos, pinigų kursai, ūkio žinios, feljetonai.

Miestuose savo skaitytoj. pristatome patys.

Kas surenda 10 metinių prenumeratorių, gauna „RYTĄ“ dovanai.

Didelis šešių puslapių kvieslys su aukso mintimis siunčiamas :: kiekvienam pareikalavus. ::

Reikalaukite visur mūsų perlaidų.

Adresas: Kaunas, Ožėškienės g. 3

Kaina: Kaune a) prisiunčiant į namus mėn. — 6 lit., met. — 62 lit., b) siunčiant paštu mėn. — 5 lit., met. — 50 lit. Kitur: pristatant į namus per agentus miestuose ir miesteliuose mėn. — 7 lit., met. 74 lit., b) siunčiant paštu mėn. — 5 lit., met. — 50 lit. Užsieniuose mėn. — 10 lit., met. — 100 lit.